

Modroočko

Oči Lucasa Blakea a jeho otca mali rovnaký odtieň modrej. Teda nebol rovnaký, dokonca ani modrý – boli skoro mŕtvoľne sivé. Ubehol už veľmi dlhý čas, odvtedy čo...čo...

„Dobrý deň, ujo. Môžem si tu ku tebe sadnúť?“ ozval sa jemný štebotavý hlások malého dievčatka, ktorému nebolo spod veľkého ružového klobúka vidieť do tváre. Ani nečakalo na odpoveď a už liezlo na lavičku ako zdatný horolezec. Lucas sa v duchu usmial a všimol si, ako sa dievčatko na neho zvedavo pozrelo svojimi veľkými modrými očami, ktorých farba mu až priveľmi bolestne pripomínala jeho minulosť. Odvrátil sa nabok, aby si nič nevšimlo, a ďalej sledoval pred sebou ranné morské vlny, ktoré sa snažili navzájom dobehnúť.

„Ja sa volám Melany a aké je tvoje meno?“ znova sa ozvalo dievčatko.

„Som Lucas. Teší ma, mladá dáma. Čo tu robíš taká sama takto skoro ráno?“ opýtal sa jej. Melany sa tiež zadívala na more, vzdychla si a zašomrala, že jej rodičia ju budia až o ôsmej, dovtedy majú na starosti kopec iných, dôležitejších vecí, ako je ona.

„Vieš, mám rada more a vlny. Niektorí ľudia sú veľmi čudní, skoro stále nič nerobia, neponáhľajú sa, nekričia. Akoby sem nepatрили. Moji rodičia sú ako tie vlny, ktoré naháňajú jedna druhú stále dookola.“ Lucas ju pozorne počúval a rozmýšľal nad tým, koľko rokov Melany môže mať, keď premýšľa a hovorí ako skúsený dospelák. Ale čo, veď na tom predsa nezáleží, aj on musel dospieť oveľa rýchlejšie ako jeho rovesníci a naučiť sa žiť bez rodičovskej opory a pomoci. Bolo to oveľa, oveľa skôr. Vlastne to bolo ešte skôr, ako si mohol skutočne pamätať.

„Prečo nič nehovoríš, ujo? Si stále tak ticho, iba pozeráš do diaľky. Aj tebe sa páči to more, však?“ zaštebotalo dievčatko pohrávajúc sa s červenými mašličkami na bielych šatách.

„Áno, aj mne sa páči. Prečo sa nevrátiš domov? Možno ťa rodičia už hľadajú.“

„Nie, oni ma určite nehľadajú. Ešte mám chvíľu čas. Vidiš, kde je teraz slnko? Vždy ma prídu zobudiť, keď sa jeho najspodnejšia časť prestane dotýkať mora. Je to tak vždy. Rada sa naň pozerám z okna. Potom si rýchlo znovu ľahnem, aby nič nezistili, a tvárim sa, že som spala.“

„Ale prečo to robíš?“ ozval sa Lucas zmätene.

„Vieš, moja mama má presne naplánovaný čas, kedy ma budí, a nemá rada, keď ju neposlúcham. Ona si vždy všetko plánuje a nemá rada, keď jej niečo nevychádza tak, ako chce. A tatovi je to jedno. On pracuje neskoro večer, už keď sa chystám spať a ráno zase pracuje. Podľa mňa niekedy ani nespí. On by určite nemal čas ma prísť ráno zobudiť.“

„Nechodíte spolu ani na výlety? Nehráte sa spolu a nerozprávate?“ prehovoril Lucas.

„Párkrát sme niekde boli, no vôbec ma to nebavilo. Ocko zase pracoval a mama sa buď opaľovala, alebo rozprávala s nejakými ďalšími dospelými tetami. Vieš, ja sa najradšej hrám sama,“ znova sa ozvala Melany a pozrela na smutného Lucasa. Aj jeho opäť dostihli spomienky na detstvo, ktoré bolo veľmi podobné Melaninmu. Konečne mal pocit, že nie je sám. Akoby mu dievčatko dodávalo silu. Jeho rozprávanie bolo tak úprimné a čisté a miestami bralo dych. Určite si musí zistiť čo najviac o jeho rodičoch. Keďže sa pohyboval vo vysokých kruhoch, rozhodne to nebude predstavovať žiadny problém. Zrazu jeho myšlienky opäť prerušila Melany: „Už musím ísť, pozri, slnko je už skoro celé hore. Tak ahoj, Lucas,“ zoskočilo z lavičky, otočilo sa a ešte naposledy mu zakývalo. Lucas sa len

usmial a aj on sa pobral domov, mal toho dnes veľa na práci a najmä sa potreboval dozvedieť čo najviac o tom malom zázraku, čo sa mu prihovoril dnes ráno. Ach, ako dávno to už je, čo sa s niekým porozprával bez toho, aby kričal, nadával alebo ho nervózne prebodával očami. Cestou domov neustále premýšľal nad tým, čo všetko majú s dievčatkom spoločné a čo bude ďalej.

„Lucas, zobuď sa! Lucas, no tak! Počuješ! Vstávaj, chlapček môj.“ Lucas pomaly otvoril oči a zľakol sa, keď uvidel matkinu poranenú hlavu, opuchnuté oko a uslzenú tvár.

„Pod', spravíme si malý výlet, ale musíš sa rýchlo obliecť. Zober si toto tričko a rifle.

Topánky máš sem pri posteli.“

„Tak ty mi chceš zobrať môjho syna, ty suka?! Čo si o sebe myslíš? Skús vytiahnuť nohy z tohto domu a viac ho neuvidíš! Viac neuvidíš nikoho a nič! Počuješ?!“ A vzápätí dopadla na matkino líce tvrdá facka. Hneď na to kopanec do brucha a ďalšia facka, až kým sa bolestne nezvíjala na zemi. „Ešte stále chceš odísť, ty nula? Hahaha, veď sa ani neudržíš na nohách, ako by si mi teraz už len mohla zobrať môjho syna. Si nikto, počuješ,“ zreval hrozným hlasom a zabuchol dvere tak, že zarinčalo sklo na oknách, ktoré tiež už držali z posledných síl, ako aj úbohá dobitá žena ležiaca na zemi v obrovských bolestiach.

„Uteč, Lucas, musíš utiecť! Rozumieš? Keby som mohla, spravím si výlet s tebou, ale maminku teraz bolí bruško. V skrini máš nachystaný ruksak, pekne sa obleč,“ žena sykla od pichľavej bolesti, ktorá sa z brucha šírila až do rebier a chrbta, „a pomaly vylez cez okno. Dávaj si na seba pozor,“ boli posledné slová, ktoré ešte stačila povedať predtým, ako zostala bezvládne ležať na studenej dlážke.

„Maminka! Mami! Maminka, zobuď sa! Vstávaj, mami! Musíš ísť so mnou! Ja bez teba nejdem!“ Ale žena, hoci počula jeho slová, nevládala už otvoriť oči.

Onedlho zaznel opäť hrozný rev opitého otca, ktorý volal Lucasa k sebe a vyhrážal sa, že ak hneď k nemu nepríde, tiež dostane bitku. Lucasovi neostávalo nič iné ako poslúchnuť mamu. Oblečený sa naposledy s ňou rozlúčil a pomaly vyliezol z okna do jasnej noci plnej hrozivých tieňov a tulákov, otrhaných tulákov, ktorí vzbudzovali hrôzu aj samotným tieňom. Pomaly prechádzal nočným mestom, kým vyčerpaný hrôzou a zimou nezabočil do slepej ulice. Tri kontajnery v rohu vyzerali byť v túto nočnú hodinu asi najbezpečnejším možným miestom. Spánok neprichádzal. Ani pokoj. „Moja drahá mama, kam len teraz bez teba pôjdem, čo budem robiť?“ ozvalo sa v jeho hlave, na čo aj oči zareagovali malými slanými pramienkami, presýtenými bolesťou.

„Nie!“ vykrikoval Lucas a vystrelil z postele ako šíp rovno k oknu, kde mu prišlo slabo, jednak zo sna a jednak z rýchlosti, akou vstal. Oprel si čelo o drahý rám francúzskeho okna a s povzdychom sa pozrel na nočné mesto pred sebou. Vlastne celý jeho byt bol luxusný. Aj ďalšie tri byty v rôznych štátoch a dva apartmány. Jeho život bol luxusný, a predsa nebol. Navonok pôsobil lepšie ako dokonalo. Milionár. Drahé obleky. Autá. Byty. Reštaurácie. Ziskové firmy. A čo z toho mal? Mal všetko, čo si len bežný smrteľník môže želať – a predsa nemal. Nemal nič. Mal všetko. Mal všetko a nemal nič – nechápem? Čo to znamená – pýtal sa sám seba. Zobral škótsku z baru a nalial si tak, že ňou vôbec nešetrlil. Nakoniec pohár položil na stôl a pil z fľaše. Zapíjal všetko. Všetko a nič. Spomienky. Detstvo. Mladosť. Hrdosť. Sny

a nočné mory. Prečo? Pretože alkohol to občas všetko vyrieši. Nie. Nevyrieši a on to dobre vedel, ale bolo to silnejšie. Nemohol a musel. Musel na chvíľu zabudnúť.

„Ahoj, Lucas, vyzeráš unavene. Aj ty pracuješ dlho do noci ako môj ocko?“ spýtala sa Melany, čakajúc na lavičke, na ktorej sa stretli v predchádzajúci deň ráno.

„Melany, si ešte dieťa, niektoré veci jednoducho nepochopíš. Nechcem sa o tom s tebou rozprávať,“ odpovedal zatrpknuto a vyčerpane Lucas. Melany zoskočila z lavičky a ťahala Lucasa za sebou na pláž, kde ho usadila do piesku. Potom si založila ruky v bok a začala niečo pozorne hľadať. „Mám to,“ radostne skríkla. Pribehla k Lucasovi a sadla si k nemu do piesku. „Čo vidíš?“ spýtala sa ho, držiac v ruke mušľu. „Predsa mušľu,“ odpovedal. Potom mu dievčatko priložilo mušľu k uchu a pozorne sledovalo jeho reakciu, ktorá však akosi neprichádzala. „Teraz mi povedz, čo počuješ!“ „Nič nepočujem,“ dotknuto odpovedal Lucas. „Tak počúvaj pozornejšie,“ a ešte raz mu priložilo mušľu k uchu. Poslúchol ho teda, zatvoril oči a snažil sa prísť na to, čo od neho chce. „Počujem šum – šum mora. Je to také čudné. Nikdy predtým som to neskúšal,“ povedal užasnutu. Melany sa usmiala a preriekla: „Vieš, Lucas, táto mušľa je ako väčšina ľudí. Keď sa na ňu pozrieš, je krásna, navonok dokonalá a farebná. Dokáže ozdobiť aj potešiť. Len málo ľudí sa skúsi o nej dozvedieť viac. Aj ona má svoj príbeh. Svoj šum, svoje myšlienky aj starosti. Aj ty si ako ona. Nosíš pekné oblečenie, drahé hodinky, pekne voniaš, ale sedávaš ráno sám na lavičke pri mori. Si dokonalý, ale ja viem, že ťa niečo trápi. Prečo mi o tom nepovieš? Ved' vieš, že ja by som to nikomu nepovedala. S rodičmi sa priveľmi nerozprávame a tiež som radšej sama ako aj ty.“ Lucas Melany udivene sledoval a počúval. V duchu si kládol otázku, ako to dieťa môže byť také múdre. Nakoniec sa jej predsa len vyrozprával a veľmi sa mu uľavilo. Bolo to neuveriteľné. Alebo uveriteľné? Nerozumel tomu. Akoby aj mohol. Doteraz sa mu nič také neprihodilo. To bol čas, odkedy sa začali Lucas s Melany pravidelne každé ráno stretávať a rozprávať. Lucas bol šťastný, že našiel niekoho, komu môže povedať všetko a ten ho za to nekritizuje ani neodsudzuje. Melany šťastná, že si konečne našla kamaráta, ktorému rozumela a ktorý rozumel jej. Bolo to, ako keď stretnete spriaznenú dušu, akurát v tomto prípade išlo čisto iba o kamarátstvo. Melany mala osláviť onedlho svoje siedme narodeniny a nastúpiť do školy, zatiaľ čo Lucas mal už 26 rokov.

„Sarah, zistite mi, prosím vás, všetko o tomto malom dievčatku, o jeho rodičoch aj príbuzných,“ prikázal Lucas svojej sekretárke v jeden sychravý piatkový večer, „zajtra ráno to chcem mať na stole.“

„Samozrejme, pán Blake. Prajete si ešte niečo?“

„Nie, vďaka. Už som na odchode. Dovidenia.“

„Dovidenia, pane, a nezabudnite si vziať so sebou dáždnik.“

V noci sa Lucas prebudil na veľmi zvláštny pocit. V poslednom čase si všimol, že jeho nočné mory prestali prichádzať, odkedy sa začal schádzať s Melany. Dnešná noc však bola iná. Niečo nebolo v poriadku. Na tvári mal slzy, ale nevedel si na nič spomenúť. Snivalo sa mi niečo, alebo som len niekde prechladol, pýtal sa sám seba v duchu. Túto noc spal vo svojej horskej chate v Kanade. Pozrel von oknom na krištáľovo čisté jazierko pred domom a úžasnú hviezdami posiatu oblohu, ktorá spolu s mesiacom osvetľovala mohutné hory a vytvárala dokonalú scenériu pre nejakého umelca. Kiežby tu tak so mnou bola Melany, pomyslel si.

A prišiel na to. Melany. To ona mu chýba. Skoro ráno zavolá svojmu súkromnému pilotovi, aby ho zobral späť domov, inak by sa nestihol stretnúť s Melany. Čo si naplánoval, to si aj splnil, alebo to bol osud? Vždy rozmýšľal, či je za všetko zodpovedný osud, alebo náhoda. Na náhody neveril, ale osud sa predsa dal vlastnými vedomými rozhodnutiami ovplyvniť. Alebo aj naše rozhodnutia sú už dávno zapísané v našom osude? Kto vie. Nedožvie sa to. Ani nikto. Nie je ako. Alebo je? Kto vie, možno niekedy náhodou...

Nadránom mu volala jeho sekretárka, aby sa zastavil skoro ráno v práci, že pre neho zhromaždila všetky informácie, ktoré potreboval, a chcela by si zobrať na víkend voľno. Späť sa mu nedalo, už odkedy sa v noci zobudil, a stále cítil v podvedomí, že niečo nie je v poriadku. Nerozumel. Akoby aj mohol. Naše podvedomie je zvláštna vec. Veľmi. „Dobré ráno, pán Blake. Na stole máte urobenú kávu a všetky informácie, ktoré som našla o tom dievčatku a jeho rodine. Mohla by som si teda zobrať na dnes a zajtra voľno?“ „Samozrejme, Sarah. Užite si víkend a ďakujem. Dovozenia,“ ešte povedal a už sa ponáhlal do kancelárie – predtým, ako sa mal stretnúť s Melany, sa chcel o nej dozvedieť viac. „Dovozenia, pane.“

Melany Gilbertová, narodená 25. marca 2005,....starší brat – nezvestný.....otec tyran...domáce násilie...matka.....odobratie bytu...zneužívanie otcom...ťažký život malého dievčatka.....takmer 7 rokov...dopravná nehoda.....trojnásobná smrť...

Nemohol uveriť tomu, čo sa dozvedel. Alebo nechcel. Alebo ani nechcel, ani nemohol. Cítil sa ako malá bezvýznamná bodka. Alebo ako bodka bez výplne. Vzduch. A striaslo ho. „Je to skutočné? Nie, to nemôže byť pravda, si len nevyspatý!“ A znovu informácia o tragickej dopravnej nehode. A o zneužívaní maloletej. A ťažký život. Bez matky. A spomínaný nenájdenny brat. A to meno. „Preboha, prečo? Prečo sa musí volať práve takto. A ešte k tomu mala aj rovnaké oči ako ja. A-a-a tá chôdza alebo vlasy. Čo len budem robiť. Nie, to naozaj nemôže byť pravda. Musím sa s ňou stretnúť. Opýtať sa jej. A všetko bude zas dobré,“ pomyslel si Lucas.

O pol piatej ráno už šialene rýchlo vyberal manhattanské zákruty svojím luxusným porsche, za ktorým sa mnohí otáčali, ale jemu nepripadalo výnimočné. Vedť mal ďalšie štyri drahé autá a čo z toho? Záležalo už len na Melany. Prišiel, avšak nikde nikto nebol. Kde je? Kde je Melany? Určite ešte príde. Musí, vedť je to jej povinnosť. Je to moja najlepšia kamarátka. Môj malý anjel – ani nevedel, akú mal v tej chvíli pravdu. Zrazu uvidel na lavičke, na Melaninom mieste, list v bielej obálke s ružovými mašličkami. Čoskoro pochopil...

Môj najdrahší Lucas.

Neviem, ako začať... bolo mi s Tebou tak dobre. Dnes by som oslavovala svoje siedme narodeniny, a v septembri by som Ťa zobrala so mnou prvýkrát do školy. Ale prišla tá autonehoda... Avšak nezabúdaj - bol si môj najlepší kamarát a navždy ním ostaneš. Viem, že si si ma obľúbil rovnako ako ja Teba. Háčik je v tom, že ja som Ťa poznala oveľa skôr, ako si ma vôbec uvidel. Skôr, ako si o mne vedel. Bola som tu vždy. Od malička. Vieš, v živote sa dejú veci, ktoré sú dané buď osudom, alebo náhodou. Sama som nikdy nevedela, čo z toho je viac pravdepodobné. Niektoré z nich sú zlé, iné horšie, a sú aj najhoršie. No sú aj veci, ktoré sú

dokonalé, veci, pri ktorých sa zatajuje dych, no ak im nenahliadneš hlboko dovnútra, nepochopíš ich. Spomeň si na mušľu, ktorú som Ti ukázala pri našom druhom stretnutí. Viem, že si to mal v detstve veľmi, veľmi ťažké, avšak nikto ťa nemohol pochopiť lepšie ako ja. Vedela som o Tebe všetko, od Tvojho odchodu z domu, o živote na ulici, o všetkých Tvojich problémoch, ale najmä o tom, čo všetko si zvládol. Mama mala odložené všetky články, o Tvojich úspechoch, ktoré boli sledované širokou verejnosťou a závidené mnohými ľuďmi. Len ona vedela, aké si to mal kedysi ťažké, len ona poznala, ako tvrdo si musel pracovať, aby si sa dostal tam, kde si teraz, a ja som milovala rozprávanie o Tebe. Milovala som Ťa už len z jej rozprávania. Veľmi som dúfala, že keď raz vyrastiem, stretneme sa a ostaneme spolu. Avšak ako som už spomínala, osud nie je len štedrý a mne toto už nebolo dopriate. Vlastne bolo, ale nebolo to skutočné. Cítil si ma, ale len preto, že si chcel, bol si taký sám, nešťastný, ja som musela prísť. Musela som sa s Tebou stretnúť, aj keď nie v takom zmysle, v akom som plánovala. Teraz tomu už možno začínaš rozumieť. V skutočnosti som nemala bohatých ani zaneprázdnených rodičov, ako som Ti spomínala. Boli to obyčajní ľudia. Boli to ľudia, ktorí robili chyby. Ale mýliť sa je predsa ľudské. Ja som im už odpustila, no mal by si aj Ty... Ved' aj vďaka nim som Ťa mohla spoznať. Bolo to neskutočne nádherné obdobie môjho života. Si naozaj taký úžasný, ako mi maminka o Tebe rozprávala. No teraz, môj čas už vypršal. Musím už odísť, ale stále tu budem s Tebou. Nikdy na to nezabúdaj. Keď Ti bude najhoršie, príď sem, sadni si na našu lavičku a predstav si ma. Budem tam. S Tebou. Navždy. Mám Ťa rada, braček ♥

Tvoja sestrička Melany

Lucas sa roztrasene pozrel na list a znovu si ho prečítal. A ešte raz. A potom znovu. Nie, ešte tak dvadsaťkrát. Pozrel sa na divoké vlny pred sebou, na zamračenú oblohu, na stádo čajok. Slzy a úsmev. Šťastie a smútok. Niečo ako dúha po daždi. V tej chvíli si spomenul na slová osud alebo náhoda. Toto bol jednoznačne osud. NIE! Toto bol zázrak. A hneď niekoľko v jednom. Mal sestru. Sestričku. Malé, šesťročné dievčatko s rovnakými hnedými vlasmi, ako sú tie jeho, s rovnakou chôdzou aj zmyslom pre humor. Milú a veľmi múdru. Krásnu. Už nikdy neprirovná svoje oči k očiam svojho chorého otca. Nikdy. Teraz mal oči modré ako jeho malá sestrička. Alebo aj naopak. Ona oči modré ako on. Ach, keby ju len ešte raz mohol stretnúť...